LIVRĂRI IMPOSIBILE · 2

A nu se deschide înainte de tunet

Lui Eriksson

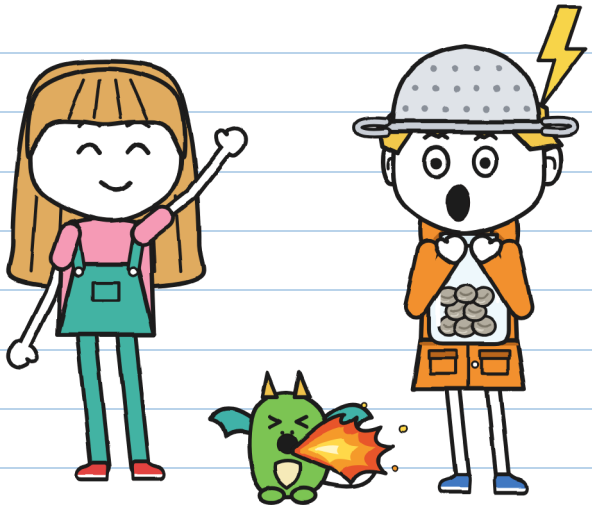

(caietul lui Guni)

MĂRIME L
Nivel avansat · 11+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 2

A nu se deschide înainte de tunet

Text și ilustrații: Lui Eriksson

MĂRIME L · Nivel avansat · 11+

Versiunea în limba română: LinguAula

Prima ediție: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

A doua carte din serie. Prima: „Pachetul ăsta mușcă”.

LinguAula

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

Niciun tunet n-a fost rănit în timpul scrierii acestei cărți. –J.

Și al nimănui altcuiva. –J.

Dacă îl găsești, nu-l deschide înainte de tunet.

DOAR ÎN POVESTE

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste: tu să nu faci așa. Dacă ține mai multe pagini, scrie DE AICI și PÂNĂ AICI. Pe o furtună adevărată, ascultă pagina 76. –J.

CINE E CINE

Guni. Curier de sâmbătă. Vânător de furtuni (mai mult sau mai puțin). Caietul ăsta e al lui.

Julita. Numără secundele dintre fulger și tunet. Scrie cu verde și semnează J.

Fărâmiță. Dragoniță. Copiază tot ce face Guni. Tot.

Toni. Livrează pentru FULGER, pe bicicletă. În zece minute sau gratis.

Flora. Grădinăreasa de pe strada Canalului nr. 9. Nu semnează pietre.

Vera. Îngrijește dragoni la Casa Dragonilor, lângă casa Florei. Fărâmiță locuiește cu ea.

Mara. Proprietara magazinului Livrări Imposibile. Poartă pălărie de vrăjitoare. Știe mai multe decât spune.

R. Trimite pachetele pe care nimeni nu reușește să le livreze. Nimeni nu-i rostește numele.

CAIET DE LIVRĂRI 2
de Guni

OFICIAL.

„Oficial” înseamnă că îl citesc eu prima. Oficial. –].

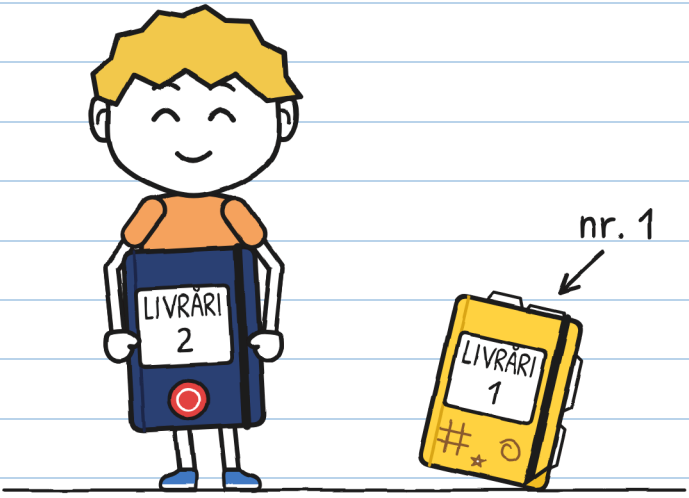

Caietul 1 s-a terminat: e plin. Pe ăsta mi l-a dat Mara, proprietara magazinului, cu ștampila magazinului pe copertă. Zice că în caietele oficiale nu se desenează. Vom vedea.

CAPITOLUL 1

Vânătorul de furtuni

În magazinul Marei e un pachet care tremură. Tremură așa din sâmbăta trecută, în fiecare zi un pic mai tare. Am hotărât să nu-l ating.
Ultimul pe care l-am livrat eu și Julita a fost un ou; acum e o dragoniță care se numește Fărâmiță și copiază tot ce fac.

În magazinul de vizavi de casa mea au rămas nouăsprezece pachete returnate. Și unul pare să se fi săturat să aștepte.

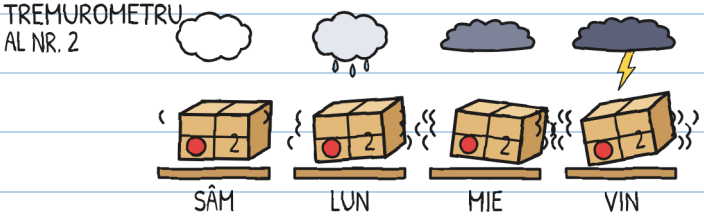

Nu tremură de frică: vine o furtună. Sâmbătă, la șase seara. Am verificat de șase ori prognoza. —J.

Pachetele returnate sunt pachete care se întorc mereu: dacă cel care le primește nu semnează eticheta cu cerneală care nu se șterge (ca aceea din carioca verde a Julitei), în zori se întorc zburând pe raftul lor. Pe toate le trimite aceeași persoană: R.

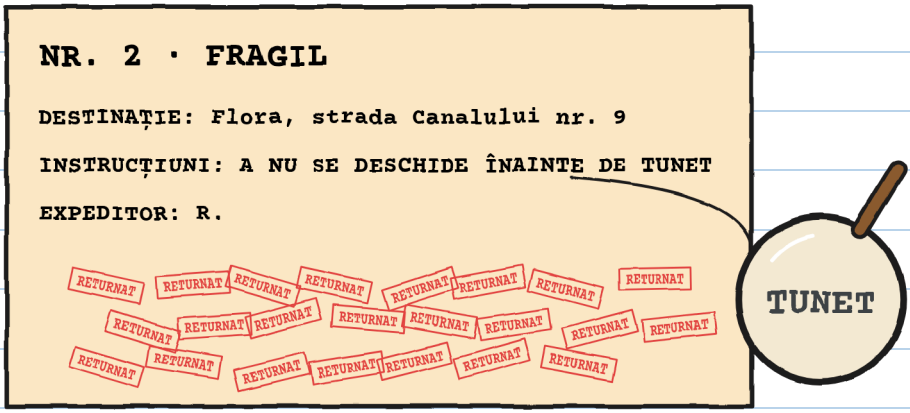

Pachetul nr. 2 avea douăzeci și trei de ștampile RETURNAT.

Douăzeci și trei. Le-am numărat de două ori. —J.

— Eu l-am dus de douăzeci și trei de ori — a spus Mara.
— Și niciodată pe furtună.

Sâmbătă, la ora zece, Mara ne aștepta la tejghea cu pachetul nr. 2 în mâini. Toni era acolo: sâmbăta suntem toți trei pedepsiți în magazin, pentru că am livrat pachetul nr. 1 fără voie.

— Ăsta — a spus Mara — îl livrați voi. Azi după-amiază.

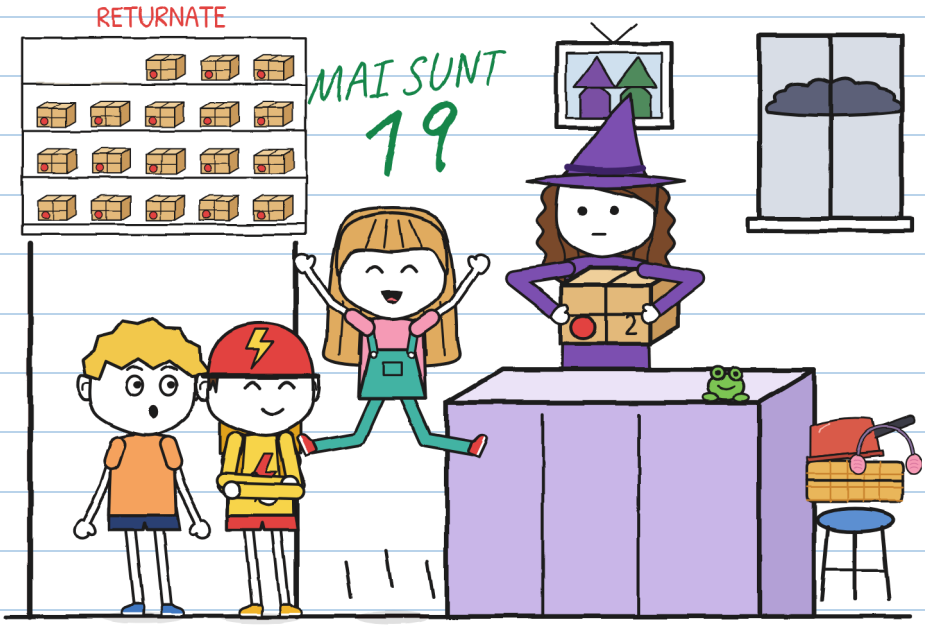

Julita a sărit atât de sus, încât aproape a atins afișul MAI SUNT 19.

Mara a pus trei condiții și le-a numărat pe degete:

1. Plecați la cinci, înainte să vină furtuna, și rămâneți la Flora până trece.
2. Familiile voastre știu deja, și Flora la fel.
3. Regula e cea de pe etichetă: nu se deschide înainte de tunet. Și trebuie să fie tunetul de deasupra: cele de departe nu contează.

— Dar tu nu vii? — a întrebat Julita.

— Eu am treburi aici — a spus Mara, și s-a uitat pe vitrină la cerul care se făcea tot mai cenușiu.

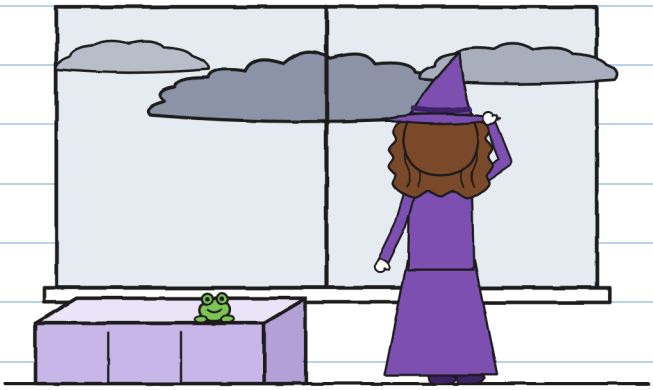

Ce treburi? —].

Atunci Julita s-a uitat la mine.
— Ție îți plac furtunile?

Iar eu am spus ce se spune când te privește cineva așa:

— Îmi plac enorm. În vechiul meu cartier eram vânător de furtuni profesionist.

Ce-am spus

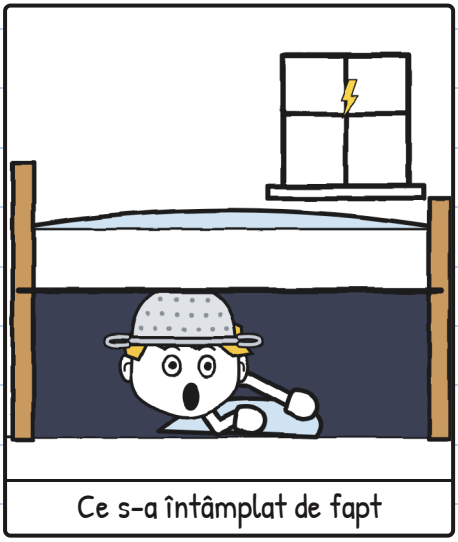

Ce s-a întâmplat de fapt

Profesionist de sub pat. —].

Julita m-a învățat să număr o furtună. În caietul meu, fără să ceară voie, ca de obicei:

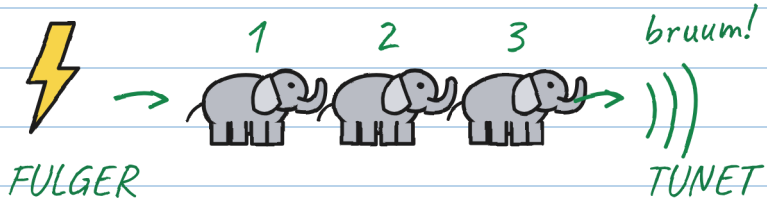

un elefant, doi elefanți, trei elefanți...

1 elefant = 1 secundă

3 elefanți = 1 kilometru (aproximativ)

0 elefanți = DEASUPRA!

↖ Ăsta e tunetul de pe etichetă.
Cele de departe nu deschid pachetul.

Mai mulți elefanți: fulgerul ăla a căzut mai departe.

Dacă auzi un tunet, chiar și departe: la adăpost!

Ce știi te sperie mai puțin. –].

Eu nu aveam nevoie să număr nimic, pentru că mie îmi plac furtunile. Dar am notat, pentru orice eventualitate.

Toni a citit eticheta peste umărul meu și ne-a arătat literele mici de pe rucsac.

— FULGER nu livrează pe furtună.

— Încă nu e furtună — a spus Julita.

Toni a recitit. Despre „încă" nu scria nimic. Și a venit cu noi.

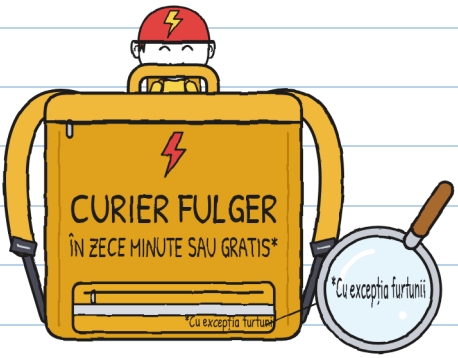

Litere mici, scuză mare. –].

La cinci am fugit acasă după pelerină.

— Pune-o pe cea portocalie — a spus mama din ușă. — Sigur vrei să mergi? Dacă tu, când tună...

— LA REVEDERE, MAMĂ!

„Dacă tu, când tună..." CE? –].

Am trecut Podul Mare, pe care noaptea îl ridică ca să treacă vapoarele, cu cerul din ce în ce mai negru. Pe la mijloc, Julita a salutat apa cu mâna, foarte serioasă: canalul și ea nu se înțeleg.

Departe, s-a luminat cerul. Julita a numărat treizeci de elefanți înainte să audă ceva.

Bruum.

– Fulgerul ăla a căzut la vreo zece kilometri – a spus ea. – Prognoza anunță furtuna pentru ora șase.

– A tunat! – a spus Toni. – Acum se poate deschide?

— Ăsta nu deschide pachetul — a spus Julita —: cel de pe etichetă e cel care sună odată cu fulgerul, zero elefanți. Dar se aude deja, și asta ajunge: la adăpost! Am fugit până pe strada Canalului. Eu m-am prefăcut că n-am auzit niciun tunet.

— Ăsta a fost un hâc? — a întrebat Julita.
— Nu — am spus. — Hâc!

Mi se întâmplă de mic, dar numai la tunete: la fiecare tunet mă apucă o serie de sughițuri, unul la trei secunde, și cu furtuna deasupra nu mă mai opresc. Nu e frică. E ceva ce face corpul meu fără să mă întrebe.

Se numește frică. —J.

Vera ne aștepta deja la ușa Casei Dragonilor, lipită de cea a Florei, cu Fărâmiță în brațe: sâmbăta, Fărâmiță se plimbă cu mine.

— Doar până la Flora: e prima ei furtună — a spus Vera, și mi-a lăsat-o în brațe. — Îți copiază tot, Guni. Și ce simți. Dacă se sperie, nu o trage: se agață. Când trece furtuna, trei lovituri în zid și vin s-o iau.

— Eu nu simt nimic — am spus. — Mie îmi plac furtunile.

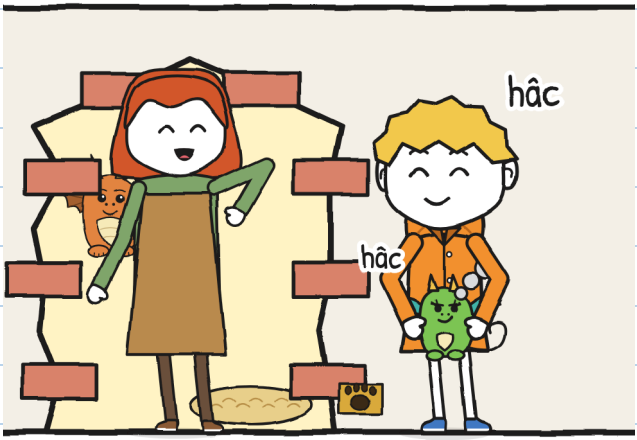

Departe, a tunat. Eu am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc și i-a ieșit fum pe nas.

— Înăuntru, imediat — a spus Vera.

Casa Florei e cea cu mușcate: cea cu balconul de unde ne privea o doamnă acum două sâmbete, când căutam ușa Casei Dragonilor. Ușa aceea seamănă cu un zid.

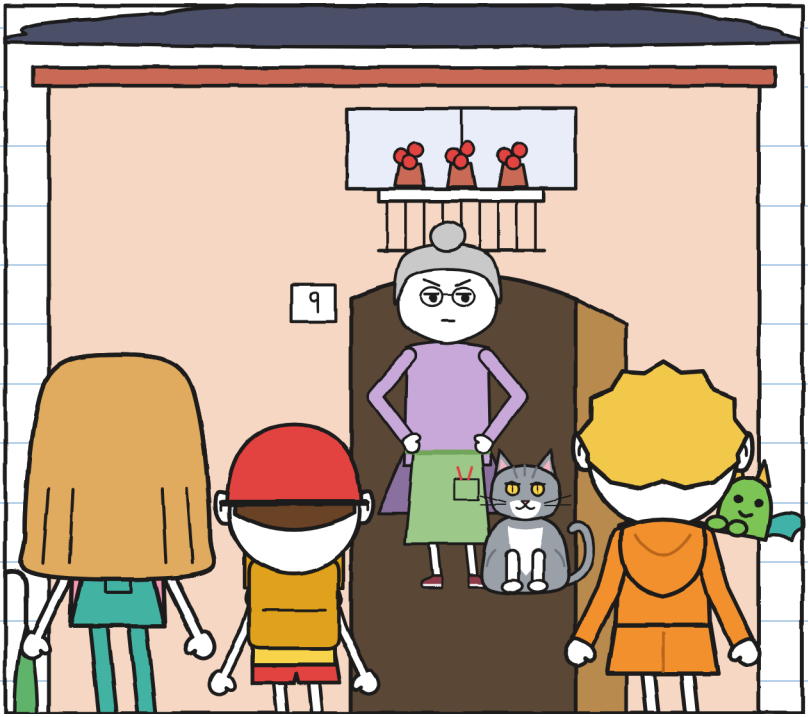

Flora a deschis ușa înainte să batem. S-a uitat la cutie. S-a uitat la cer. S-a uitat la Fărâmiță.

— Dragonița Verei. Să nu-mi pârjolească ferigile — a spus. — Intrați, că vine ploaia. Dar vă avertizez: eu nu semnez pietre.

CAPITOLUL 2

Tunet!

Bucătăria Florei e plină de plante: pe masă, pe jos, atârnate de tavan. În fund, o ușă de sticlă dă într-o seră, iar cea din spate, cu ușița pisicii, în curte. Toni a băgat bicicleta pe hol, din cauza ploii.

Pe geamul serei erau niște picături pictate. Una a urcat până la ramă. Următoarea a întrecut-o.

— Geamuri fermecate de la R. — a spus Flora. — Lasă ploaia să treacă când vreau eu. Trăsnetele, niciodată.

M-am uitat la cutia nr. 2. După cum se vede, R. știa să livreze unele lucruri.

Flora a pus cutia pe masă și a deschis-o fără să întrebe. Înăuntru, printre paie, era un borcan de sticlă cu opt bile cenușii.

— Scrie că nu se deschide înainte de tunet! — a strigat Julita.

— Am deschis cutia, nu borcanul — a spus Flora. — Ce e înăuntru știu deja: R. mi-a promis lampioane, și îmi trimite pietre.

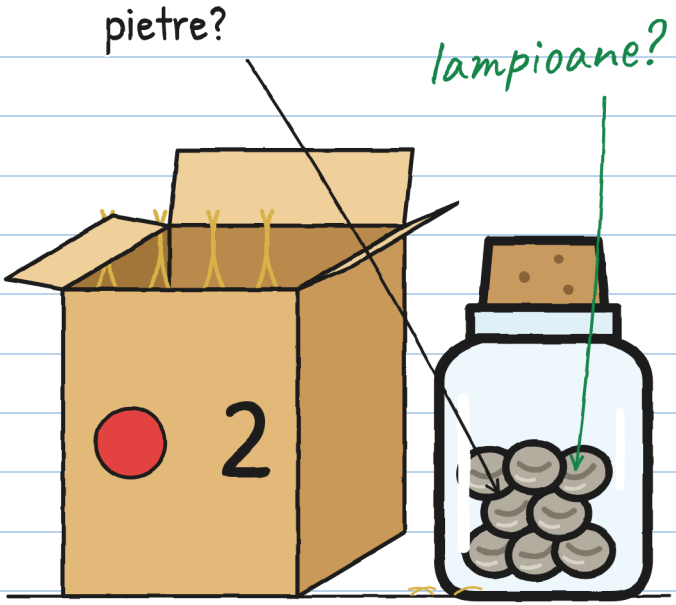

— Ce e un lampion? — am întrebat.

Flora a dezlipit de pe frigider o poză veche: faleza canalului, noaptea, cu luminițe la mal.

— Sunt plante care păstrează lumina fulgerelor — a spus Flora. — Noaptea o dau înapoi.
— Și R. le planta?
— Aducea semințele deja trezite; eu puneam pământul. N-am văzut niciodată una adormită.
— Și lampioanele?
— S-au stins unul câte unul. R. a încetat să mai vină. Acum trimite asta.

De aceea e canalul întunecat noaptea. De aceea e înfricoșătoare pasarela, scândura care îl traversează.

Era. Mie, mult: am traversat-o în beznă. —J.

— R. își ține mereu cuvântul — a spus Flora. — Cu întârziere, dar și-l ține. Cu asta, nu: de douăzeci și trei de ori borcanul ăsta, și de douăzeci și trei de ori pietre.

M-am gândit la etichetă. O știam pe de rost.
— Ați așteptat vreodată tunetul ca să-l deschideți? — am întrebat.

Flora s-a uitat la mine de parcă aș fi întrebat dacă apa udă.
— Eu nu aștept pe nimeni — a spus. — Nici un tunet.

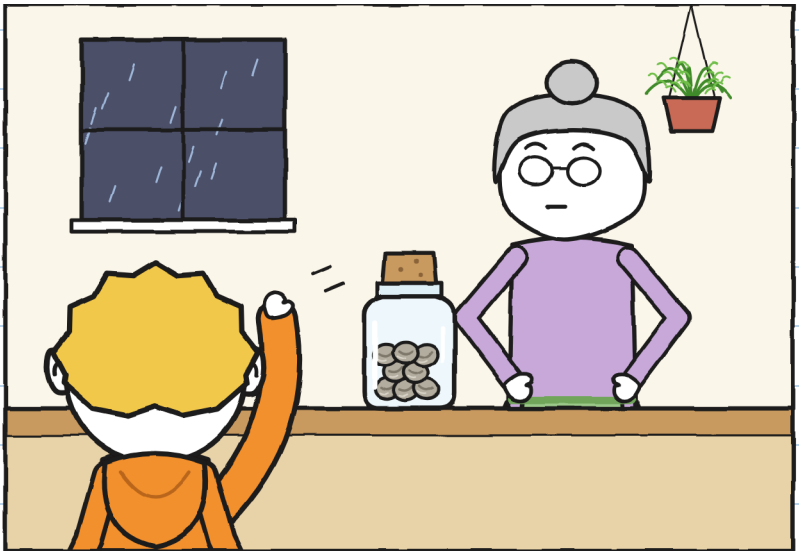

Motanul Florei se numește Tunet: are numele scris pe castron. E cenușiu ca un nor și toarce ca un tunet adevărat.

În timp ce așteptam furtuna, în bucătărie s-au întâmplat de toate și nu s-a întâmplat nimic:

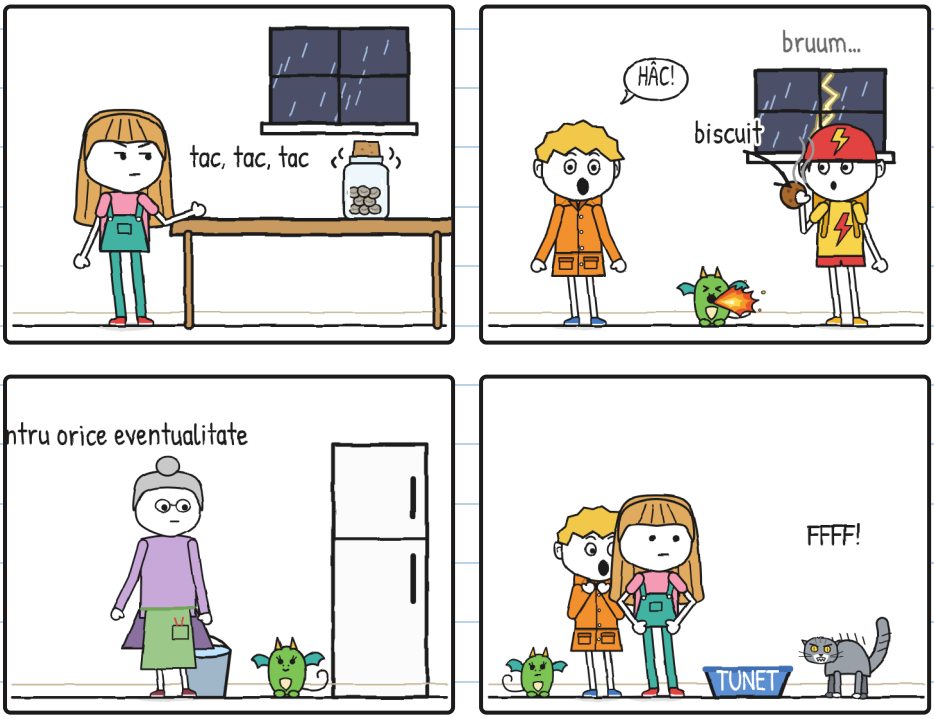

Cel mai rău la un tunet e să-l aștepți. –].

Borcanul zăngănea pe masă, tot mai tare. Julita număra în șoaptă: „Doisprezece elefanți”. „Nouă”. Sub masă, piciorul ei ținea o altă numărătoare.

— O să faci o gaură în podea — am spus.
— Număr.
— Atunci spune-i piciorului tău. Merge înaintea ta.
Atunci Fărâmiță a făcut o flăcăruie, iar Tunet a ieșit ca din pușcă pe ușița pisicii, în curte. Flora a deschis ușa din spate și l-a strigat din prag:
— TUNEEET!

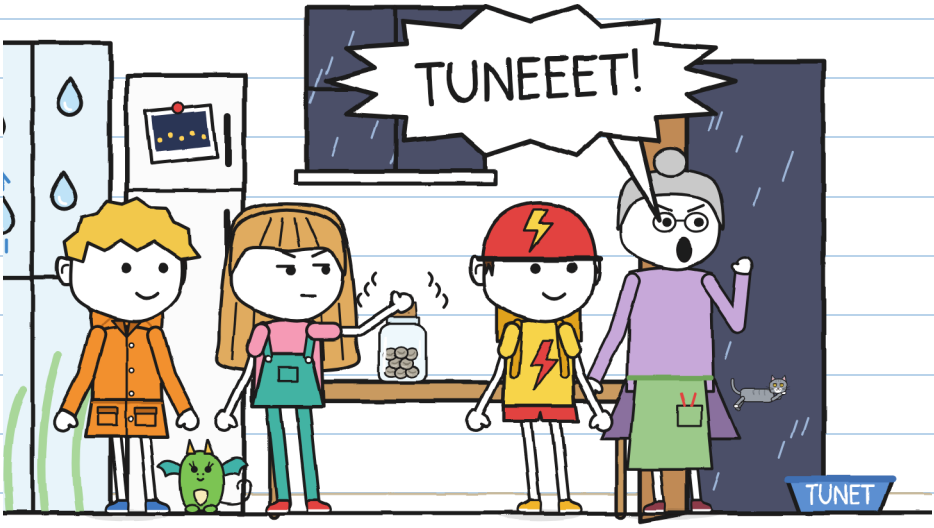

Și Julita a deschis borcanul.

— A tunat! — a spus.

Nu tunase. Strigase Flora. Tunet e motanul.

Eu am auzit „TUNET!”, exact ce așteptam. Nimeni nu mi-a spus că e un motan. —].

Am scris asta la pagina 17.

Pagina aia am citit-o mai târziu. —].

Odată deschis, borcanul a încetat să zăngăne. Înăuntru erau doar opt bile cenușii, reci și nemișcate. Julita le-a vărsat pe masă ca să se uite la ele cu lupa.
— Au o liniuță — a spus. — Ca un ochi închis.

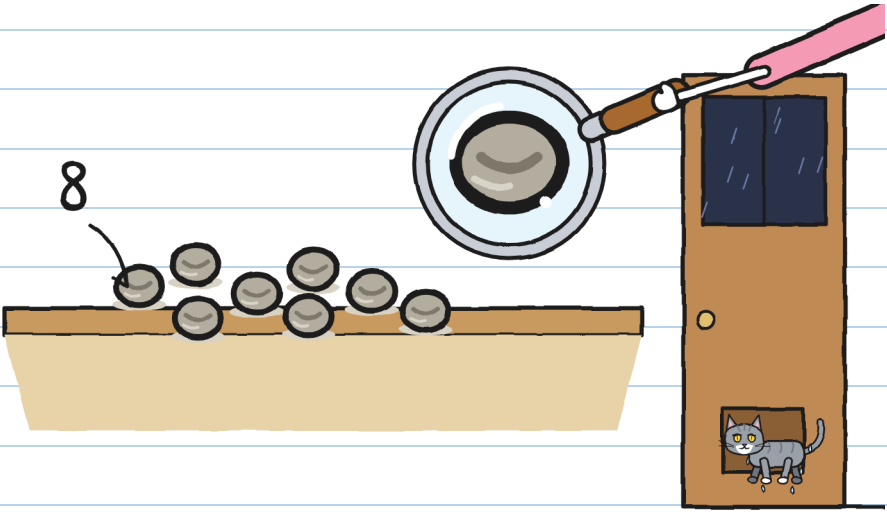

Tunet s-a întors singur pe ușița pisicii, ud leoarcă, iar Flora a închis ușa.
— Pietre. Ca de obicei — a spus, și s-a uitat la Julita.

Julita s-a făcut de culoarea tricoului ei.

— Dorm — am spus eu. — Nu sunt pietre: sunt semințe. De aceea scrie „a nu se deschide înainte de tunet”. Poate că un tunet le trezește. Unul mare, din cele care fac geamurile să tremure.

Flora a tăcut. Apoi a spus:
— Dacă sunt semințe, să dovedească.

Afară se făcuse aproape noapte, deși erau doar șase. Fulger. Julita a început să numere:

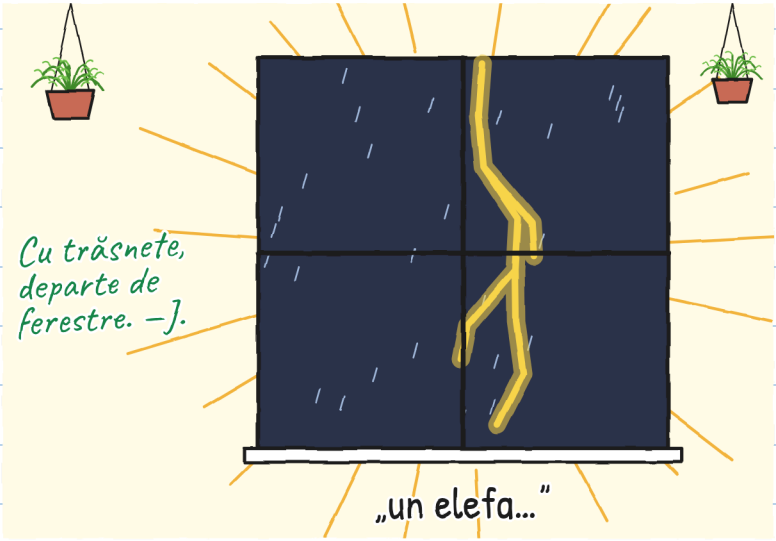

Și atunci a venit cel adevărat.

Tunetul a venit odată cu fulgerul: furtuna era deasupra noastră. Au tremurat masa, paharele și geamurile.

Și s-a stins lumina.

Am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc și a scos o flacără uriașă. Timp de o secundă s-a văzut toată bucătăria.

Masa era goală.

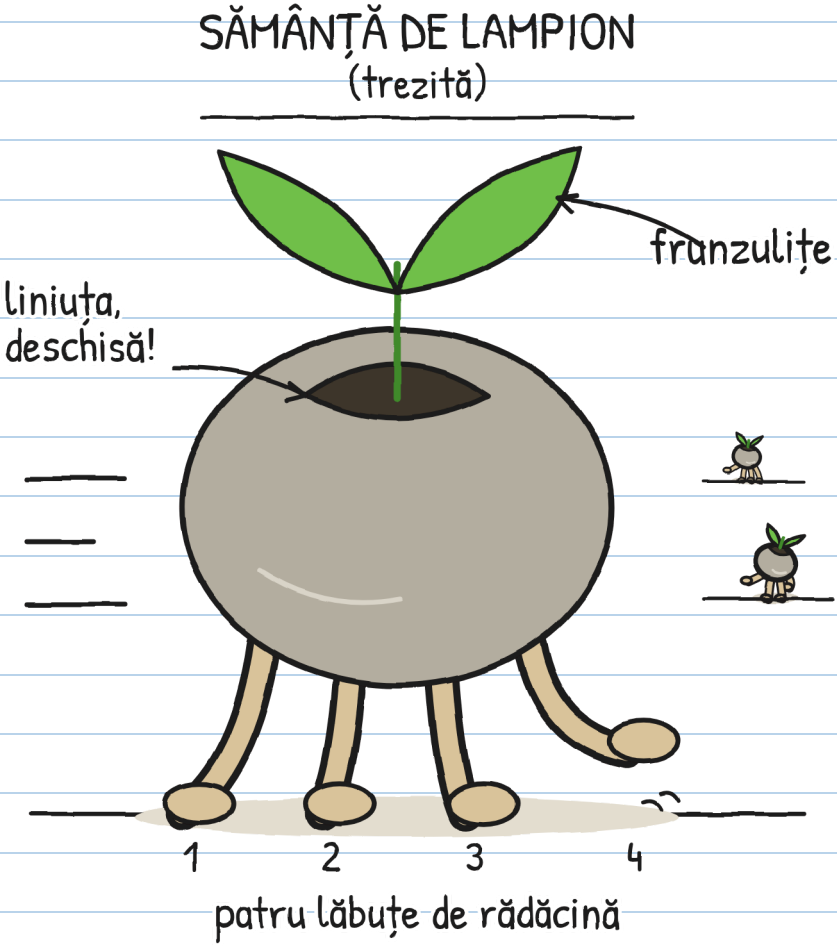

Pietrele aveau picioare.

Și grabă. –J.

CAPITOLUL 3

Se mișcă dacă nu te uiți

În întuneric se auzea un zgomot de ploaie mărunțică: tic, tic, tic. Când a fulgerat din nou, semințele erau mai departe. Și nemișcate. Foarte nemișcate. De parcă n-ar fi făcut nimic.

Alergau repede, dar fiecare fulger le oprea, și erau o mulțime de fulgere. Le vedeam de sub masă. Îmi pusesem strecurătoarea Florei, care atârna într-un cui: acasă, când tună, îmi pun una.

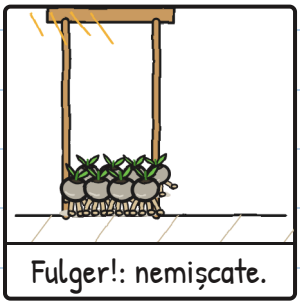

Fulger!: nemișcate.

În întuneric: aleargă.

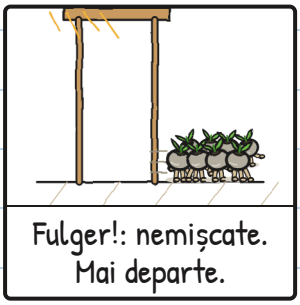

Fulger!: nemișcate. Mai departe.

E jocul cu statuile. Cu semințe. –J.

Flora a îndreptat lanterna spre o sămânță. Sămânța a rămas țintuită în podea. Când a îndreptat-o spre alta, prima a profitat să fugă.

— Sunt semințe! Sunt trezite! — a strigat Flora.

Pentru prima dată părea încântată că ceva aleargă prin bucătăria ei.

— Avem nevoie de altă lanternă — am spus.

— Atunci gândește-te la altă soluție. Am doar asta.

Opt semințe și o lanternă. A doua sămânță a scăpat și ea.

Se duceau toate spre ușița pisicii.

— Caută pământ ud de furtună — a spus Flora, și a pus în față un ghiveci uriaș. — În casă e doar pământ udat cu apă de la robinet, și în seră la fel, și ăla nu le place. Afară aproape că nu e: dale, o cărare și canalul. Dacă ies, ploaia le duce în apă.

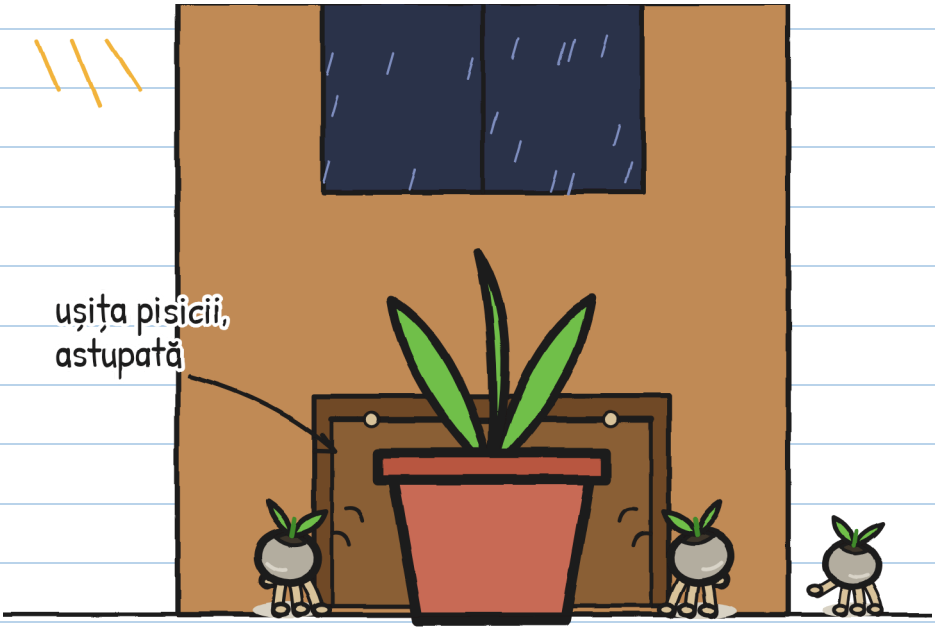

Ușița pisicii a rămas astupată. Dar acum erau peste tot prin bucătărie, pe întuneric, și într-o bucătărie sunt o sută de locuri unde te poți ascunde.

Am încercat tot:

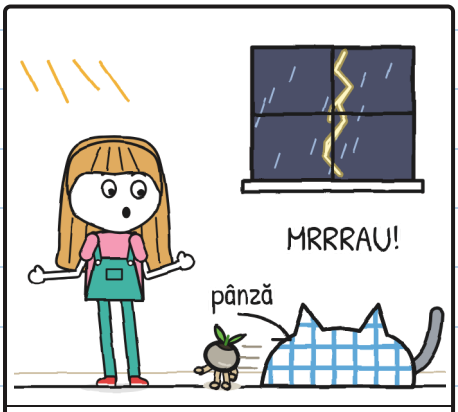

Julita, cu o pânză: l-a prins pe Tunet.

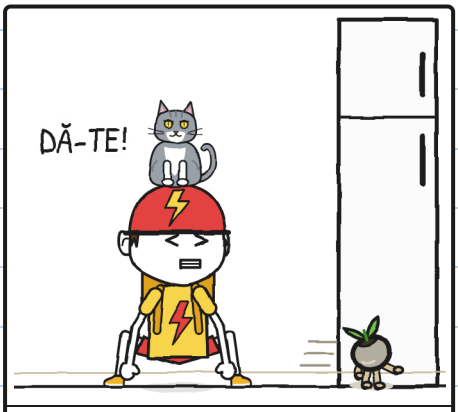

Toni, cu mâinile: Tunet l-a prins pe el.

Fărâmiță, cu flacăra ei: una!

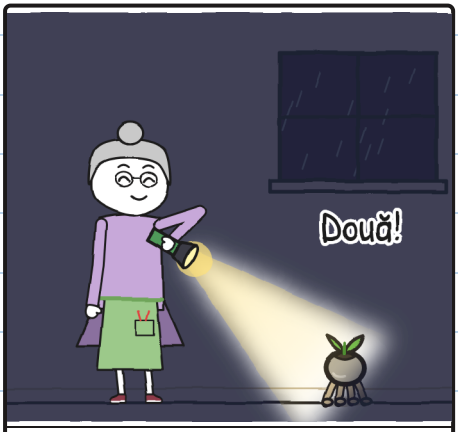

Flora, cu lanterna: două!

Tunet le urmărea și el. El vede aproape pe întuneric. Noi, nu.

Toni nu se teme de furtuni. Toni se teme de pisici.

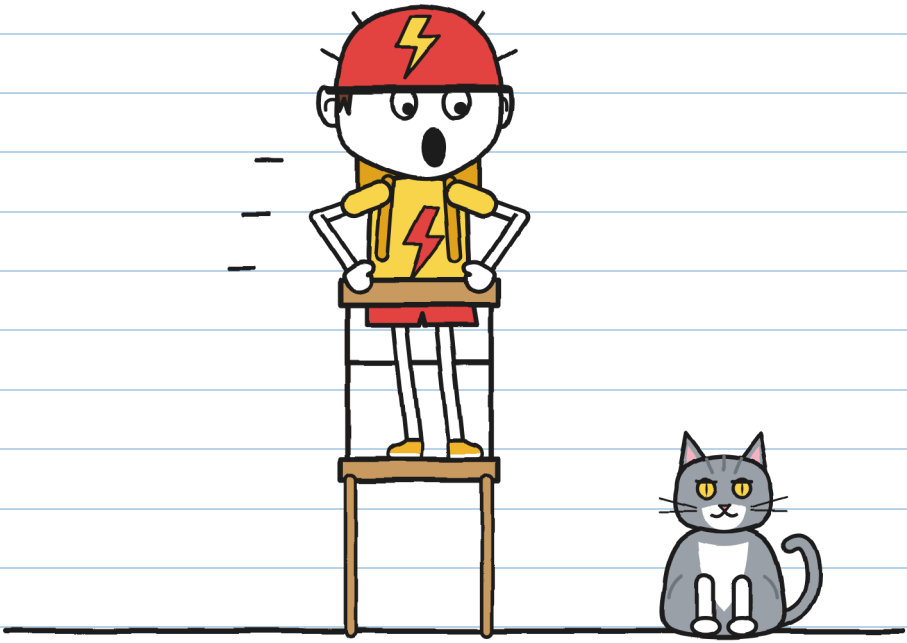

— Nu e o pisică! — i-a spus Julita. — E Tunet!

— ȘI MAI RĂU!

Două spaime și un singur nume. —J.

Eu rămăsesem sub masă, cu strecurătoarea pe cap. La fiecare fulger vedeam toată podeaua și am observat ceva: semințele se învârteau prin bucătărie, dar se întorceau mereu să împingă ghiveciul de la ușița pisicii.

Nu trebuia să le urmărim. Știam încotro vor merge.

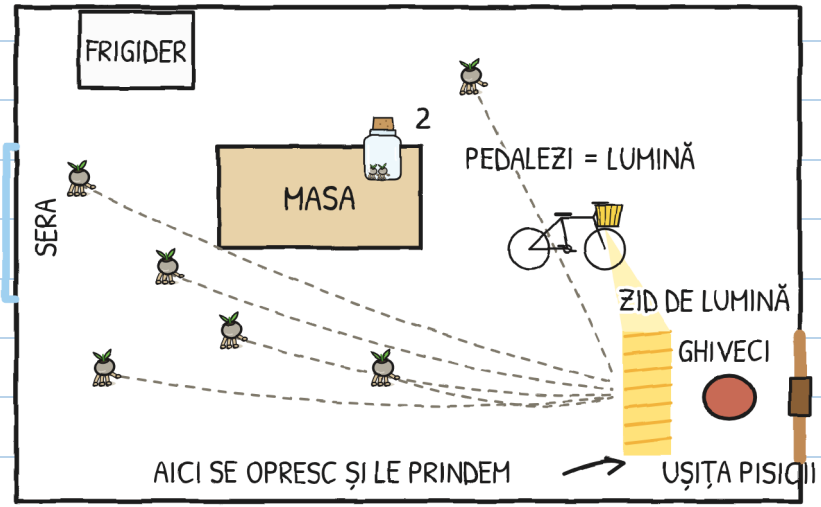

Am făcut un plan.

— Toni, farul tău se aprinde când pedalezi?

— Normal.

— Atunci azi o să livrezi lumină.

Am pus bicicleta pe stativ, cu farul îndreptat spre ușița pisicii. Dinamul de la FULGER e lipit de roata din spate: dacă se învârte, e lumină. Și Toni a pedalat.

A pedalat cum nu pedalase niciodată. Mai ales când Tunet i s-a urcat pe el.

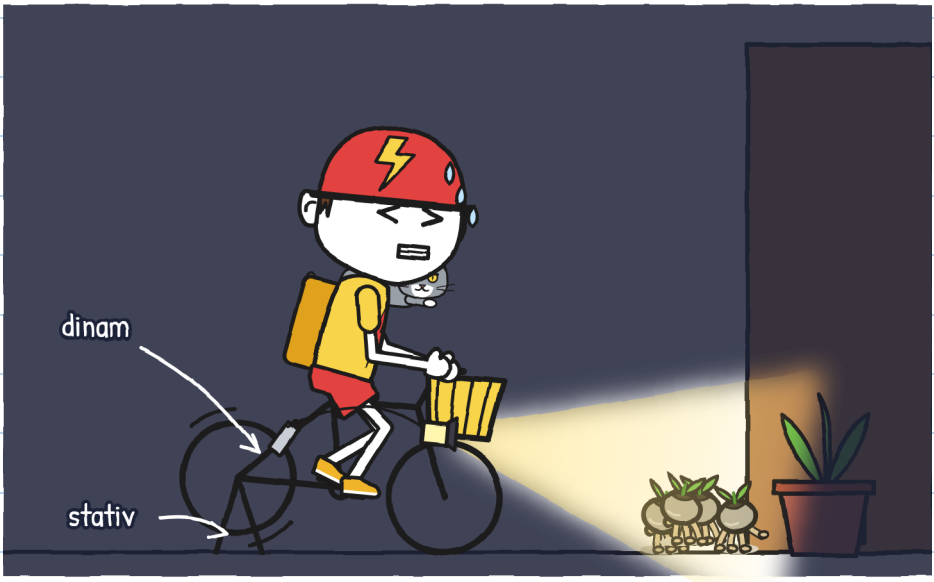

În sfârșit FULGER e bun la ceva. –].

Semințele ajungeau la lumină și rămâneau nemișcate, în vârful picioarelor, ca prinse asupra faptului. Noi le puneam în borcan, una câte una. Trei. Patru.

Tunet a prins una cu gura, iar Flora i-a luat-o cu două degete.
— Cinci! — a spus.

Șase.

Flora a astupat borcanul, ca să nu scape niciuna, și s-a aplecat să ne ajute. Atunci Tunet a sărit pe masă și l-a răsturnat.

Toni l-a prins din aer, înainte să atingă podeaua.
— FULGER — a spus. — Într-o secundă sau gratis.

Dar încetase să pedaleze, și lumina s-a stins. Iar pe Tunet nu-l oprește nimeni: a țâșnit spre ușița pisicii.

Pe întuneric: tic, tic, tic. Tunet a împins ghiveciul: croc. Și ușița pisicii a făcut clac.

Când a fulgerat din nou, pe podea mai rămăsese o singură sămânță, iar Julita a prins-o. Șapte.

A opta ieșise pe ușița pisicii.

— Mă duc după ea! — a spus Julita, cu mâna deja pe clanță.

— Cu trăsnete, din casa asta nu iese nimeni — a spus Flora, și s-a pus în fața ușii. Nu era de glumit.

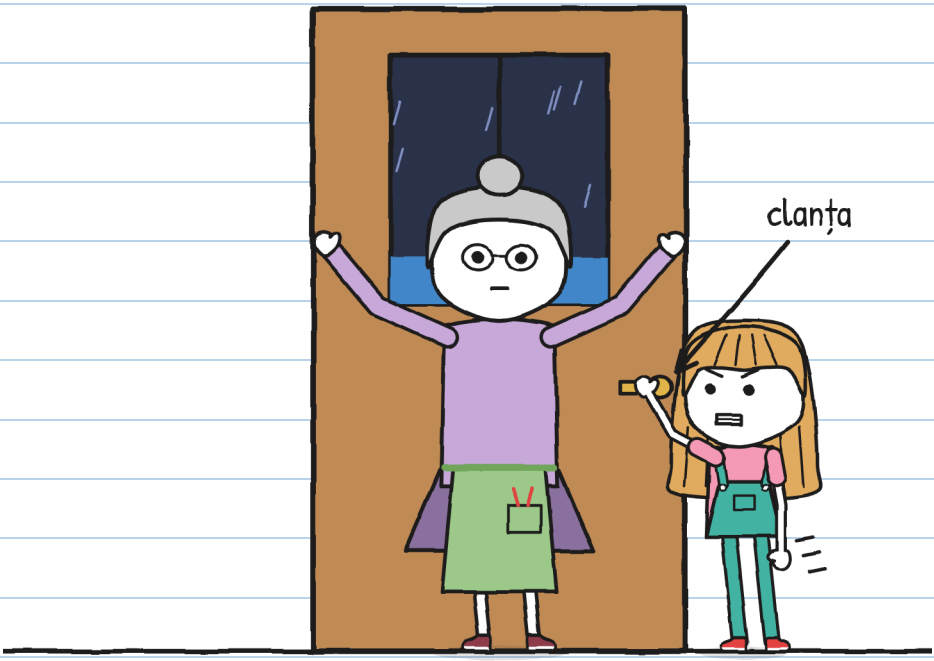

Julita n-a discutat. Dar nici n-a dat drumul clanței. După o vreme, ușița pisicii a făcut clac. Era Tunet, ud leoarcă. Fără a opta.

— Fulger… un elefant, doi elefanți.

Bruum.

— Doi — a numărat Julita. — Tot foarte aproape.

— Atunci, la plantat — a spus Flora. — Înainte să treacă furtuna. Și pe întuneric.

— Cu trăsnete? — a întrebat Julita.

Flora a verificat picăturile care urcau pe geam.

— Vraja e încă activă. Trăsnetele rămân afară.

Noi, înăuntru.

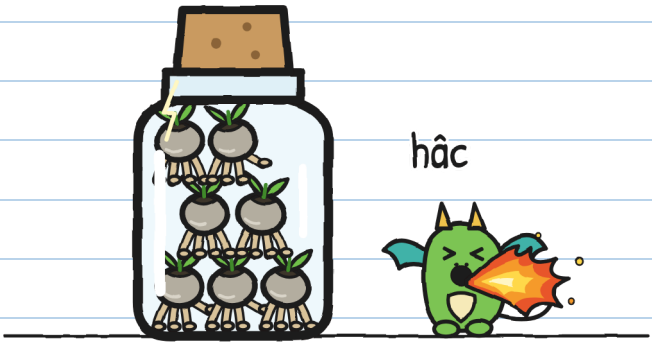

Apoi a repetat „Pe întuneric”, uitându-se la Fărâmiță.

Fărâmiță s-a uitat la mine. Și a făcut hâc.

CAPITOLUL 4

Hâc

Flora ne-a explicat cum se plantează un lampion, așa cum o învățase R. Am notat cu litera de caiet oficial:

CUM SE PLANTEAZĂ UN LAMPION

1.

Pământ ud de furtună.
(Cel de la robinet nu merge.)

2. 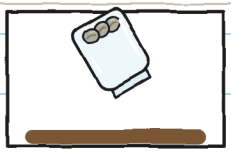

Deschide borcanul deasupra pământului.
(Dacă-l deschizi mai devreme, scapă.)

3.

Pe întuneric: ele singure intră în pământ.
(Dacă le îngropi tu, nu încolțesc.)

4. 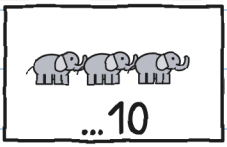

Înainte să treacă furtuna:
după mai mult de zece elefanți,
nu se mai plantează până la următoarea.

Ca să le trezești, zero elefanți. Ca să le plantezi, până la zece. La unsprezece, la somn. —].

Flora a învârtit manivela de la tavan. Geamul nu s-a deschis: picăturile pictate au încetat să urce și au început să coboare pe geam.
Ploaia l-a străbătut de parcă n-ar fi fost acolo și a căzut pe răsadniță, o masă lungă plină cu pământ.
— Toată pe răsadniță. Nicio picătură pe jos — i-a poruncit Flora ploii.

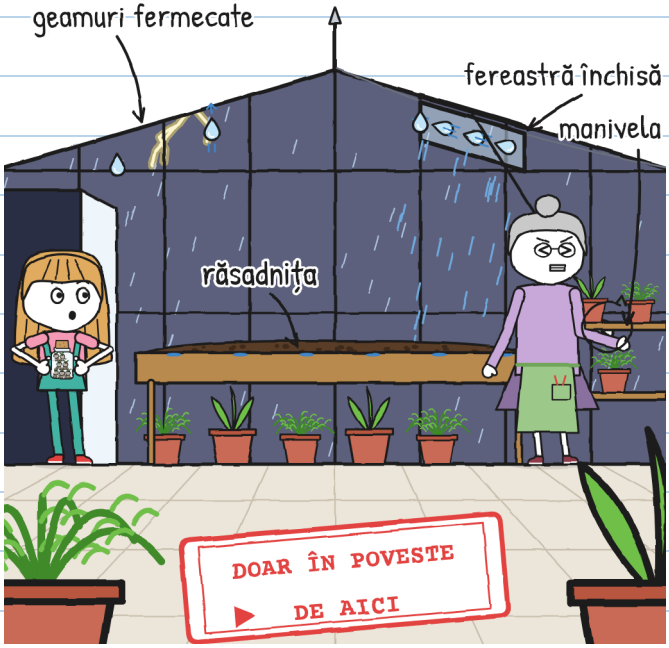

Geamurile astea există doar în poveste. Într-o furtună adevărată, nicio seră (pagina 76). —].

— Pământ ud de furtună — a spus. — Acum, totul pe întuneric.

Dar Fărâmiță era deja înăuntru: se strecurase printre picioarele Florei, când a deschis ușa, fără să o vadă nimeni. Era sub răsadniță, printre ghivece.

Flora a tras-o cu grijă. Fărâmiță s-a agățat de ghivece cu toate cele patru lăbuțe. Vera ne spusese.

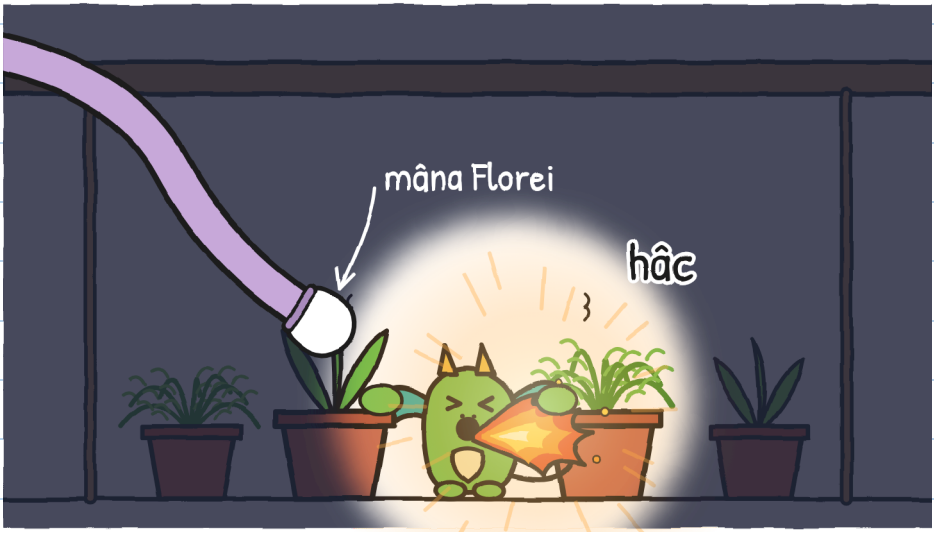

Și de fiecare dată când făceam eu hâc în bucătărie, în seră se aprindea Fărâmiță.

Am desenat ca să înțeleg:

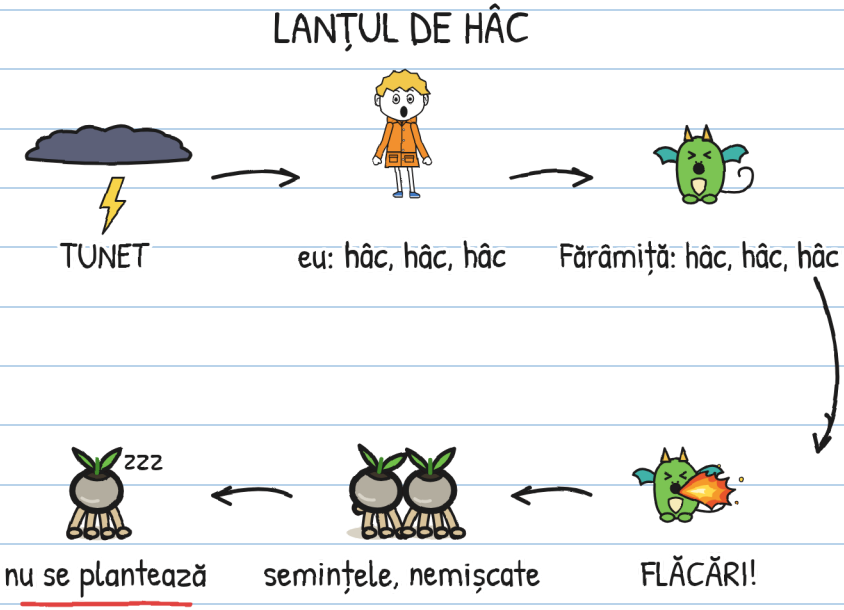

În bucătărie, hâcul ne ajuta: o flacără, o sămânță nemișcată, o sămânță prinsă. În seră ne scufunda: cu o flacără la fiecare trei secunde, nu era niciodată întuneric cât au ele nevoie ca să intre în pământ.

Trebuie rupt lanțul. Veriga cea mai ușoară ești tu. Cu drag. –J.

Am încercat toate remediile pentru sughiț:

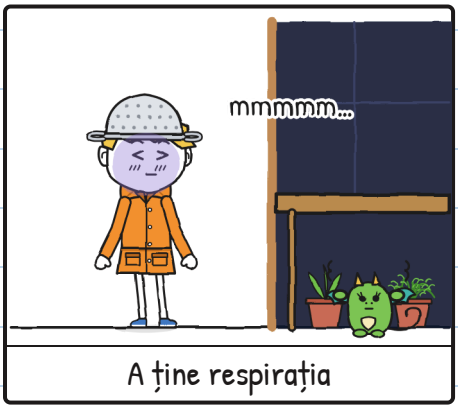

A ține respirația

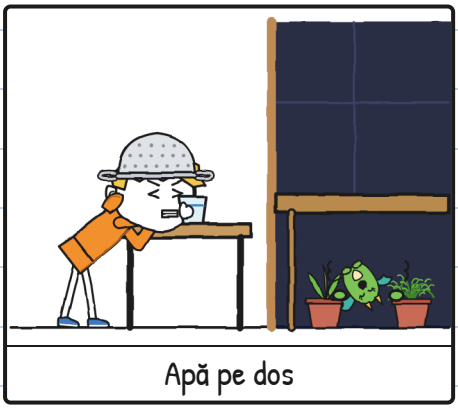

Apă pe dos

O sperietură

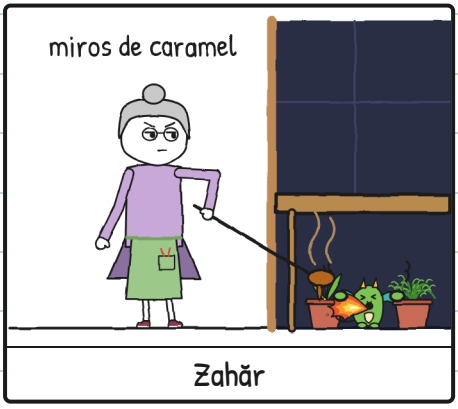

Zahăr

Fărâmiță le-a copiat pe toate, una câte una, fără să se desprindă de ghivece.

Remedii: zero. Sughițuri: multe. —J.

— Patru elefanți. Cinci.
A bubuit tunetul. Julita a spus că fulgerul acela căzuse mai departe.

Cele șapte semințe se învârteau în borcan, căutând ieșirea. Eu continuam să fac hâc.

— Și dacă ajungem la unsprezece? — am întrebat.
Julita s-a uitat la lăbuțele lipite de sticlă.
— Pietre din nou.
Apoi s-a uitat la mine.

— Fărâmiță îți copiază frica — a spus Julita.

— Ar putea copia altceva — am spus.

Am făcut hâc și sub răsadniță s-a aprins o flacără.

Fărâmiță nu părea dispusă să se răzgândească.

— Și dacă o scoatem în bucătărie? — am întrebat.

— Se agață. Ai văzut.

Julita a coborât glasul.

— Mai întâi, rămâi cu ea.

Eu nu aveam un remediu pentru frică. Aveam un plan ca să nu se vadă, și încetase să funcționeze:

Planul meu ca să nu se vadă
că mi-e frică de tunete:

1. Să spun că îmi plac.
2. ~~Să nu fac hâc.~~ hâc hâc hâc hâc hâc
3. ???

Și al 3-lea? —].

Am încercat. Pe bune.

Un picior înăuntru.

Un tunet.

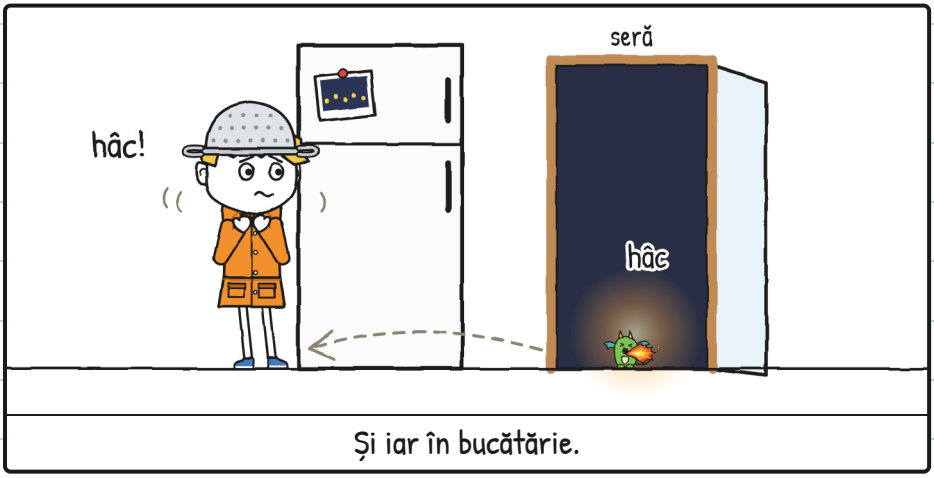

Și iar în bucătărie.

În seră se aud cel mai tare tunetele din tot cartierul.

Din ușă m-am uitat în sus, prin acoperișul de sticlă. Și între fulgere i-am văzut, foarte sus deasupra acoperișului: dragonii Verei, zburând prin furtună. Ies să zboare când nu se uită nimeni în sus. De aceea Vera n-a venit cu noi: pe furtună rămâne să-i supravegheze.

Ei nu făceau hâc.

— Hai, vânătorule — a spus Toni.

Am așteptat să râdă. N-a făcut-o.

Mi-am scos strecurătoarea și i-am dat-o Florei, care a ținut-o de mânere de parcă ar fi fost o cască adevărată.

Și am intrat.

O strecurătoare nu oprește un trăsnet. Frica, uneori, da. —].

Înăuntru, ploaia suna ca o mie de degete care bat toba deodată. M-am băgat de-a bușilea sub răsadniță. Fărâmiță era acolo, făcută covrig, tremurând la fel ca mine.

BRUUUM! Am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc. Flacăra ne-a luminat pe amândoi.

Eram doi vânători de furtuni sub o răsadniță.

Atunci, din ușă, Julita a vorbit încet, fără să râdă:

— Numără cu mine. Contează pe mine.

CAPITOLUL 5

Numără cu mine

Și am numărat. Ea din ușă și eu de sub răsadniță, cu Fărâmiță tremurând lipită de pelerina mea.

Fulger.

— Un elefant. Doi elefanți. Trei. Patru. Cinci. Șase.

Bruum.

— Șase: vreo doi kilometri — a spus Julita. — Fulgerul ăla a căzut mai departe. Rămânem la adăpost.

Numărasem cei șase elefanți și frica rămăsese cu mine.

Să spun de două ori că îmi plac furtunile nu funcționase. Fărâmiță nu copia ce spuneam eu: copia ce mi se întâmpla.
S-a uitat la mine. De data asta n-am căutat scuze.

— Mi-e frică de tunete.

— Știu — a spus Julita. — Ai desenat asta azi-dimineață, la pagina 6. Te așteptam.

— Mie îmi e frică de pisici — a spus Toni, care îl avea pe Tunet adormit în poală și nu îndrăznea să se miște.

— Iar mie, să aștept ceva care nu vine — a spus Flora. — De aceea, celelalte dăți, deschideam borcanul de îndată ce ajungea.

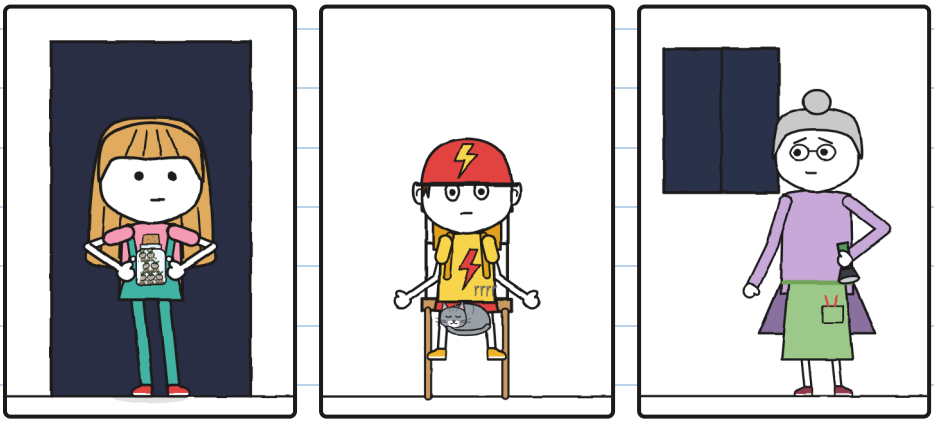

Iar mie, pasarelele. Asta știați deja. —J.

Nimeni nu a râs. Ploua la fel, dar sub răsadniță nu mai eram singur.

Am respirat încet. Fărâmiță a respirat încet.

Fulger. Am numărat împreună până la nouă. Bruum.

Și n-am făcut hâc. Nici cu tunetul acela, nici cu următorul.

— Acum! — a șoptit Flora.

Julita a intrat în vârful picioarelor, pe întuneric, a pus borcanul pe pământul ud și l-a destupat. Apoi s-a întors la ușă fără zgomot.

Tic, tic, tic. În întuneric, ceva ieșea din borcan.

Fulger, foarte departe. Am numărat fără voce, doar cu buzele, până la zece elefanți. Bruum.

Zece: ultimul care mai conta.

La fulgerul următor am văzut:

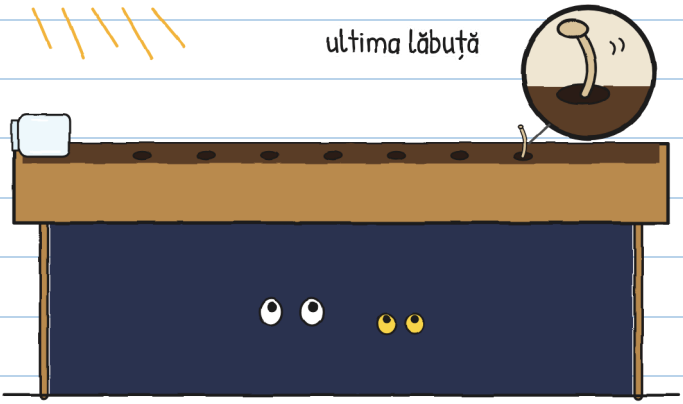

Borcanul era gol. În pământ erau șapte găurele, și în ultima mai ieșea o lăbuță.

Apoi, o vreme de nimic. Doar noi, pe întuneric, uitându-ne la o răsadniță cu pământ.

Și atunci s-a aprins prima.

Șapte lampioane. Fiecare cu o bucățică de fulger înăuntru.

Fărâmiță n-a făcut hâc. Se uita la lampioane cu gura deschisă, ca mine, și am înțeles că nu-mi mai copia frica. Îmi copia asta.

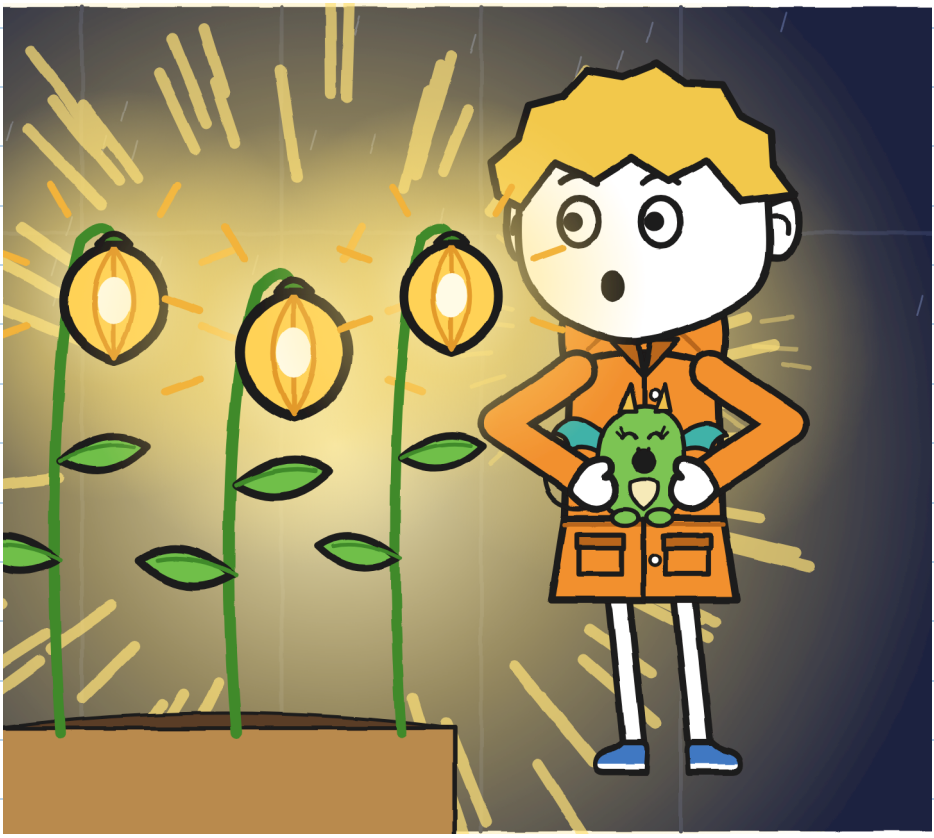

Flora n-a spus nimic multă vreme. Apoi a atins unul dintre lampioane cu vârful degetului, încet, ca cineva care atinge ceva ce a așteptat mult timp.
— Așa era faleza — a spus.

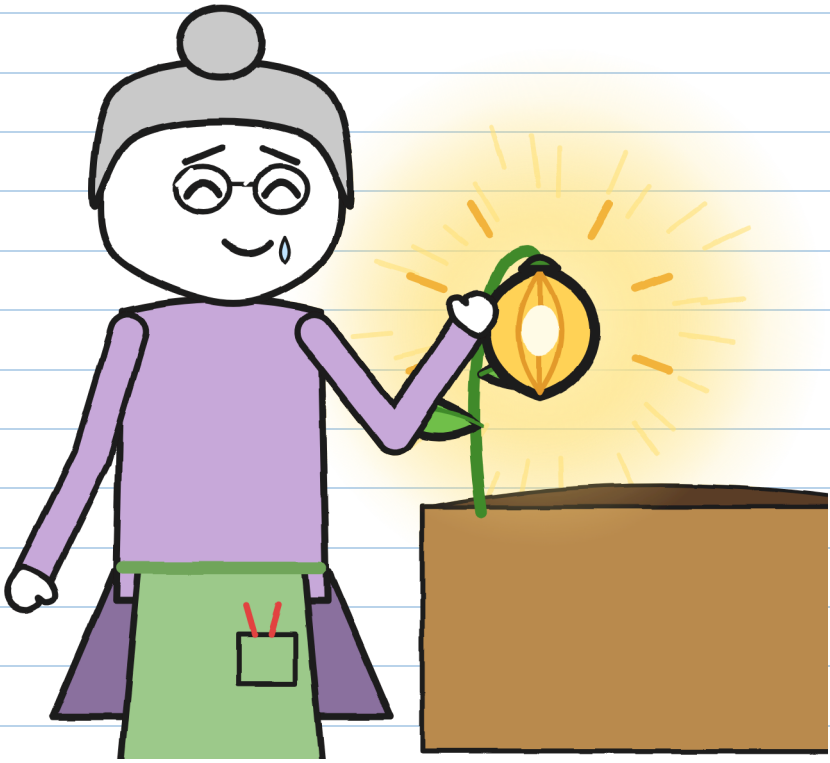

Am atins și eu unul. Și Fărâmiță. Era călduț, ca o piatră la soare.

Flora a oprit ploaia învârtind manivela și a scos un pix ca să semneze.
În sfârșit.
Julita a oprit-o cu două degete.
— Încă nu.
Se uita fix la cele șapte lampioane.

— Lipsește a opta. Eu am deschis borcanul înainte de vreme. Trebuie s-o găsim.
Apoi s-a dus în bucătărie, a dezlipit eticheta de pe cutie și și-a băgat-o în buzunarul salopetei.

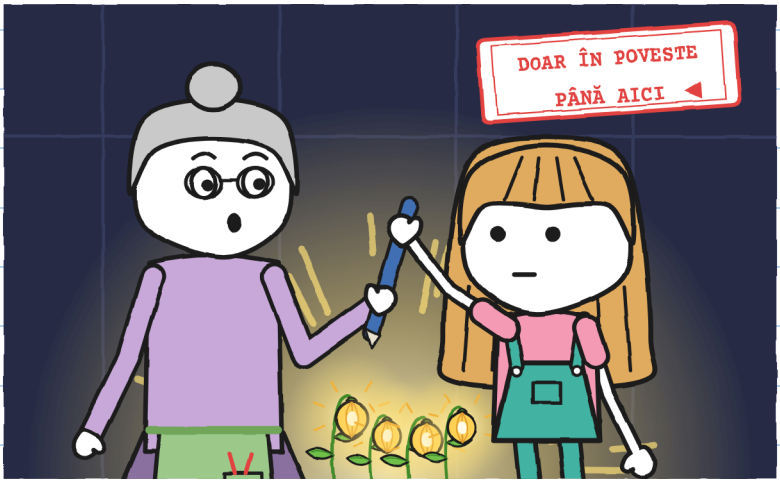

Dacă se livrează, se livrează întreg. —J.

Ne-am întors toți în bucătărie.

— Curtea e încă închisă — a spus Flora. — Încă nu ieșim.

Am așteptat până când Julita nu a mai avut fulgere de numărat, și încă o jumătate de oră după ultimul tunet. Nu mai ploua. Furtuna plecase.

Iar a opta era acolo afară, undeva, pe întuneric. Dacă nu găsise pământ la timp, ar fi adormit din nou: încă o piatră. Iar fără semnătura Florei, în zori pachetul nr. 2 s-ar fi întors zburând pe raftul lui.

— Hai s-o căutăm — a spus Julita.

Flora s-a uitat în noapte. Apoi a bătut de trei ori în zidul curții, care e peretele Casei Dragonilor, așa cum spusese Vera.

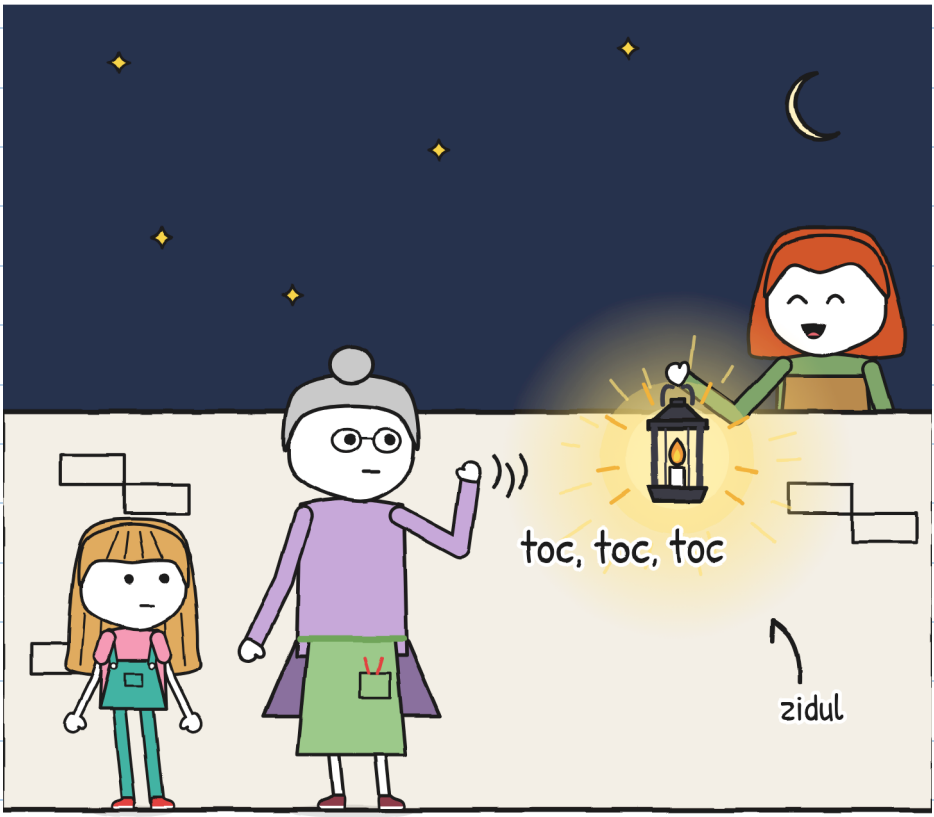

— De data asta — a spus — nu mergeți singuri.

CAPITOLUL 6

A opta

Am ieșit cu Flora și Vera, un felinar și o bicicletă. Julita ducea borcanul gol și eticheta în buzunarul salopetei; eu o purtam pe Fărâmiță în pelerină. Scotea capul pe unde eu aveam bărbia.

Am căutat prin curte, pe cărare, pe marginea canalului.

Nimic. Dacă a opta adormise, putea fi oricare dintre pietrele acelea ude.

Felinarul scotea sclipiri din pietrele ude. Atâtea, încât era greu să te uiți printre ele.
Atunci m-am gândit: un lampion abia încolțit ar străluci puțin. Căutam o luminiță cu cele trei lumini ale noastre aprinse: o înghițeau.
— Așteptați. Stingeți tot.

Toni a oprit bicicleta, Vera a coborât flacăra felinarului, iar Flora a stins lanterna.
Am rămas nemișcați. În întuneric, la capătul falezei, a apărut o luminiță.

La baza pasarelei.

Cred că ploaia a târât-o pe a opta pe cărare până la faleză, și că a rămas într-o crăpătură între două pietre, cu un deget de pământ ud, chiar acolo unde începe pasarela. Acolo s-a plantat singură. De departe, o luminiță. De aproape, lumina totul.

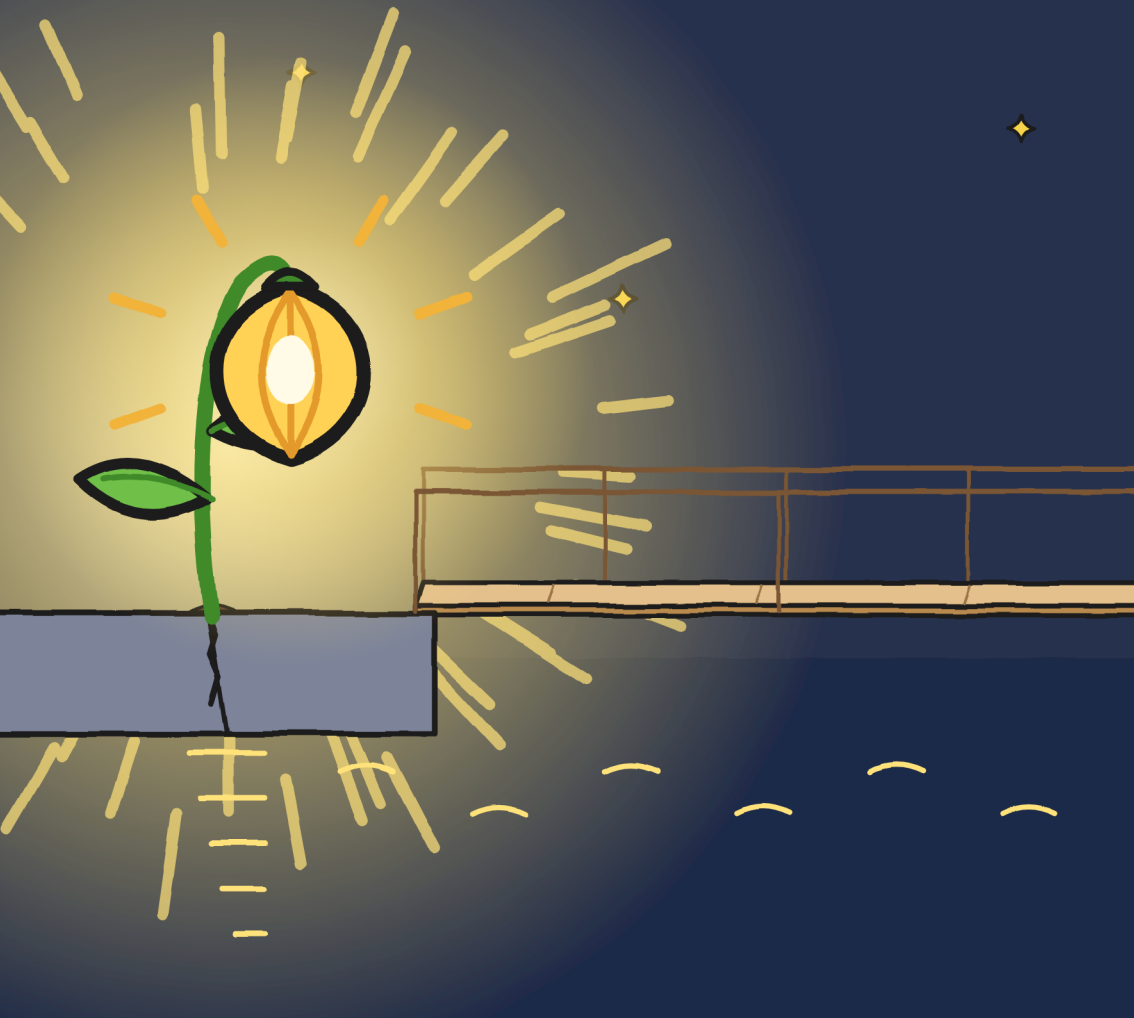

Julita s-a uitat multă vreme la pasarelă. Cu lumină părea alta: mai scurtă, mai lată, mai mult de lemn decât de apă.

A pus un picior pe pasarelă. Doar unul. Apoi l-a retras.

De departe nu mi-e frică. De aproape, aproape deloc. –J.

— Asta rămâne aici — a spus Flora. — Și-a ales locul.

Julita i-a dat eticheta și carioca ei verde, pentru că știam deja ce cerneală nu se șterge. Flora a semnat chiar acolo, la lumina celei de-a opta, și i-a întors carioca.

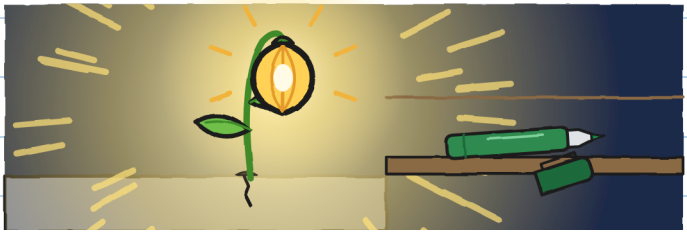

Când ne-am despărțit la ușa ei, Flora mi-a dat strecurătoarea:

— Păstreaz-o. Pentru următoarea furtună. Și spune-i Marei că era și timpul.

Vera a lăsat-o pe Fărâmiță în cuib și ne-a dus la magazin cu dubița ei, cu bicicleta lui Toni în spate, pe podul de pe șosea: noaptea, Podul Mare se ridică ca să treacă vapoarele. Ne-a lăsat la ușa magazinului și s-a întors la dragonii ei.

Magazinul era în întuneric. Mara nu era la tejghea.

Era sub ea.

— A trecut? — a întrebat Mara.
— De ceva vreme — a spus Julita.

Pătură, căști pentru urechi și o cratiță drept cască.
Douăzeci și trei de livrări, niciuna pe furtună.

Acum înțelegeam ce erau „treburile" de aici.
I-am dat mesajul Florei. Mara și-a tras cratița până la sprâncene.

— Și mie mi-e frică de tunete — i-am spus.
Mara a ridicat pătura fără un cuvânt.

M-am băgat sub tejghea cu ea. Începeam.

Mara i-a pus lui Toni o ladă de livrări cu fundul în sus, lângă scaunele înalte.
— Locul tău. Deocamdată — a spus.

Toni s-a așezat și, cu carioca Julitei, a adăugat două cuvinte la literele mici de pe rucsac: „și pisici”.

Acum literele mici spun adevărul. —J.

Mi-am reparat planul. Pentru tunete:

1. Să număr elefanți.
2. Cu cineva.
3. Dacă fac hâc, nu e nimic.

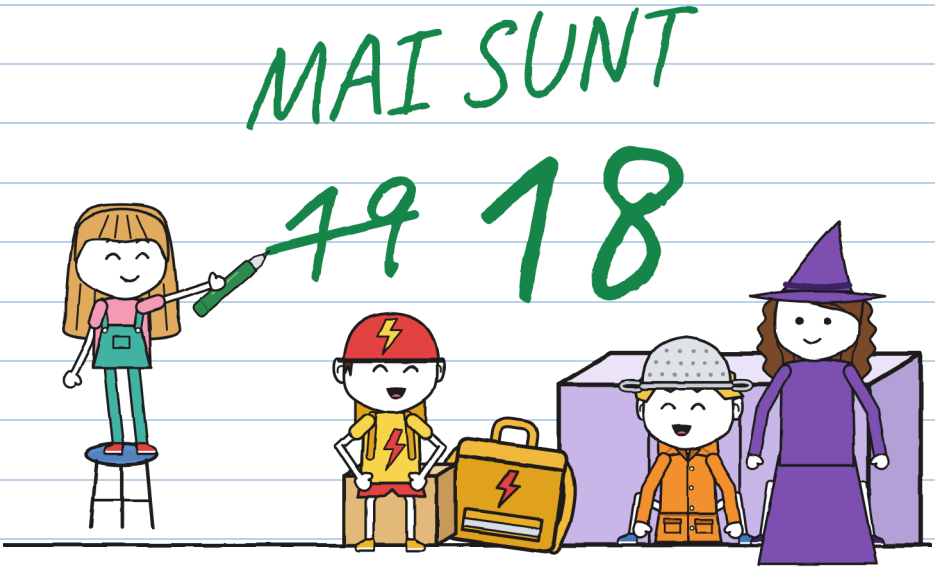

Și să nu spui că ești vânător de nimic. —J.

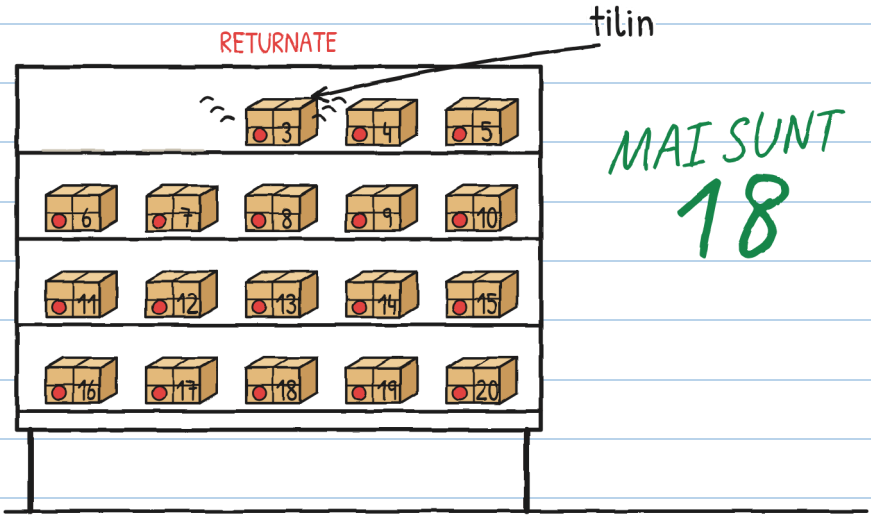

În seara aceea, înainte să plecăm acasă, unul dintre pachetele returnate a sunat: tilin. Ca un clopoțel. Nr. 3.

Pe etichetă scria:

NR. 3

PENTRU TONICĂ

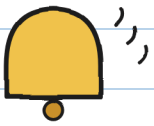

Toni s-a făcut de culoarea căștii lui.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3

(foarte curând)

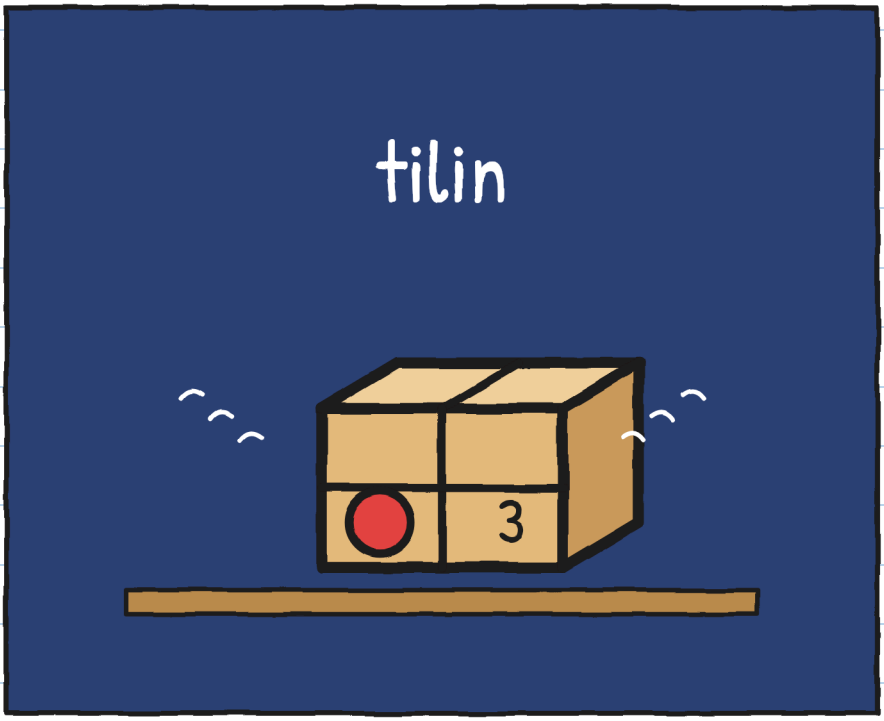

Cine îi trimite pachete lui Toni? –J.

CARTIERUL (versiunea 2)

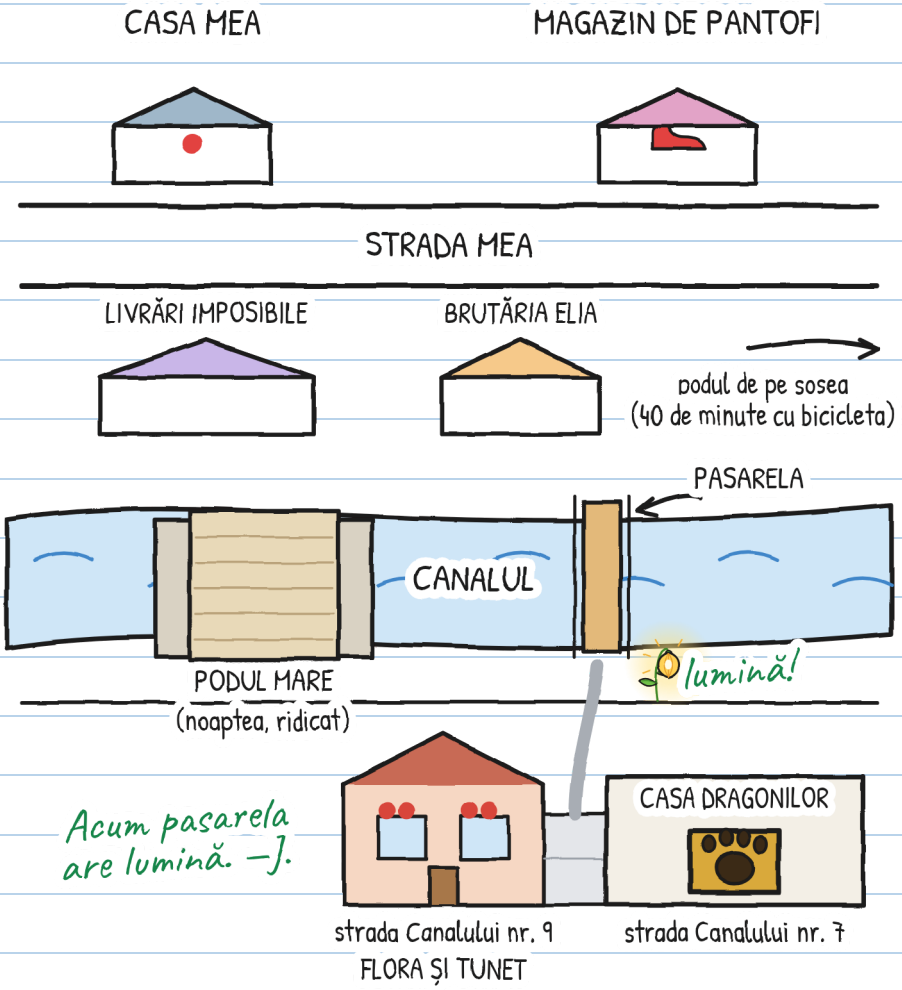

Am o fișă cu R. Primele două indicii sunt din caietul 1.
Le-am notat pe cele noi:

CE ȘTIM DESPRE R.

R.

1. Are un scris foarte urât (Mara).
2. Vera s-a făcut albă când i-a citit inițiala.
3. Planta lampioane cu Flora, demult.
4. Întârzie, dar își ține cuvântul.
5. A făcut geamurile fermecate ale Florei.

6. Nimeni nu-i rostește numele. Și asta e un indiciu. –].

Și tu? Cine crezi că e R.?

Eu cred că R. este...

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Sunt șase mărimi, de la 3 la 16 ani, și peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L au aceleași pagini și aceleași desene. XL este un roman. Se schimbă doar felul în care e spusă povestea.

MĂRIME XXS · PRE-A1
JULITA PRINDE SĂMÂNȚA NUMĂRUL ȘAPTE.

MĂRIME XS · A1
Mai rămăsese o sămânță pe podea. Julita a prins-o. Șapte.

MĂRIME S · A2
Alt fulger: pe podea mai rămăsese doar o sămânță. Julita a prins-o. Șapte.

MĂRIME M · B1
La fulgerul următor mai rămăsese doar o sămânță, iar Julita a prins-o. Șapte.

MĂRIME L · B2
Când a fulgerat din nou, pe podea mai rămăsese o singură sămânță, iar Julita a prins-o. Șapte.

MĂRIME XL · B2-C1
Roman ilustrat · 13+

Nivelurile CECRL sunt orientative.

Fiecare în mărimea lui. Aceeași furtună. —J.

PENTRU FAMILII ȘI PROFESORI

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

FURTUNĂ ADEVĂRATĂ: CE SĂ FACI

1. Dacă auzi un tunet, chiar și departe, intră în casă: trăsnetul poate ajunge deja la tine.
2. Înăuntru, cu un adult, departe de ferestre, uși și geamuri. Fără sere, poduri, copaci sau apă.
3. Nu ieși decât la o jumătate de oră după ultimul tunet.
4. Numărarea elefanților te ajută să știi dacă un trăsnet a căzut aproape sau departe, și să te liniștești. Nu te ajută să știi când să ieși.

NUMĂRĂ-ȚI FURTUNA

Din casă: numără elefanții dintre fulger și tunet.

Fulger	Elefanți	Kilometri (1 la 3, aprox.)	Trăsnetul, mai aproape sau departe?
1	15	5	–
2	9	3	mai aproape